

— Какъ си, бабо? Сладъкъ ли бѣше медацътъ?... Каква е тази червена шапчица на главата ти? Ами ти си забравила въ пѣна ржкавицитѣ на лапитѣ си! Каза ли на селянина, кждѣ да те търси, за да ти ги донесе?

Горката Повлекана! Не стигали ѝ болкитѣ, ами и подигравки отгорѣ! — Тя щѣла да се прѣсне отъ ядъ и срамъ. Ахъ, да може сега да си отмѣсти? Но какъ? Съ болната глава, съ одранитѣ крака! И отъ срамъ тя избѣгала оттамъ, за да не слуша грознитѣ насмѣшки, да не гледа своята измамница.

Мецаниното руно.

Де гиди мецо, мецано,
Пусто ти руно непрано . . .

Деветъ се баби събрали,
Въ бистъръ го Дунавъ запрали.

Прали го баби три пжти,
Бистъръ се Дунавъ помжти,

Помжти и го понесе, —
Баби ги трѣска повтрѣсе!

Дунава жално изглеждатъ
Жални си думи нареждатъ:

— „Мжти се, Дунавъ, пѣни се,
Недѣй ни руно отнися,

Че то е наша зимникѣ
На деветъ гърба топлинкѣ“.

Ц. Церковски.